

[Erlendsson.]

have den fordel, at man kan klare tingene individuelt og hurtigt, vil, ser det ud til, meget let kunne drukne i de koncilier af behandlere på op til et halvt dusin administratorer og socialrådgivere med ringe eller ingen erfaring fra erhvervslivet, som under lange og sikkert i mange tilfælde opslidende diskussioner skal prøve at finde frem til at enes om, hvilken form for støtte der skal ydes hjælpsøgende, som netop i overvejende grad vil komme fra det private arbejdsmarked.

I fremskridtspartiets ændringsforslag til bistandsloven fra i foråret skitserede vi den form, hvorunder hurtige og kontante lønninger ville kunne ydes. Det har vi gjort igen i vores betækningsbidrag til forslag nr. XXX. Jeg mener ikke, det i den sammenhæng vil være irrelevant at pege på de tanker, vi har gjort os vedrørende disse to forslag.

Vi ønskede, at afgørelserne i henhold til bistandsloven skulle træffes af folk med indgående kendskab til og erfaring fra erhvervslivet, og vi ønskede, at disse folk skulle have vidtgående økonomisk kompetence inden for et fastlagt budget til at kunne gennemføre hurtige og kontante løsninger for de enkelte. Det ville, som man kan forstå, i langt højere grad, end det er meningen efter den bistandslov, vi skal leve med efter 1. april, blive et skønprincip, som var gældende, med de fordele, jeg har peget på med hensyn til hurtige afgørelser og individuel hjælp.

Det betyder ikke, at vi mener, der i hele den sociale lovgivning først og fremmest skal være tale om et skønprincip. Vi mener tværtimod, at retsprincippet i overvejende grad skal være gældende, det skal naturligvis gælde for tildeling af folkepension og andre grupper, der ligesom de ældre, der skal have folkepension, kan afgrænses på basis af indiskutable objektive kriterier.

Men det må være lige så klart, at når den menneskelige tilværelse er så mangeartet, som den er, og de behov, det må være rigtigt og naturligt at samfundet på solidarisk vis over for de svageste af sine medborgere skal yde hjælp til at dække, er så forskellige, så må man tage de fordele, men også de mindre ulemper med, som skønprincippet betyder,

for at finde frem til den bedste og rigtigste løsning i hvert enkelt tilfælde.

Man vil således kunne forstå, at fremskridtspartiets kritik over for bistandsloven i hvert fald ikke går ud på, at loven overlader for meget til skønprincippet, men snarere, at loven vil tilgodese en høj grad af millimeterretfærdighed, der vil koste urimeligt, og hvis betaling skal tages fra de midler, som kunne bruges bedre, nemlig til en direkte hjælp til de trængende.

Vi er heller ikke tilfreds med, at det, som jeg har været inde på tidligere, i overvejende grad bliver papir- og paragrafindstillede professionelle hjælpere, der skal betjene bistandslovens socialapparat. Vi finder, at menneskelige problemer skal ansues ud fra det samfund, hvor også de, der søger hjælp efter denne lov, befinder sig, hvor de skal leve, virke og udfolde sig. Det er vigtigt, at den form for hjælp, der i hvert enkelt tilfælde naturligvis helst skal være den optimale både på kort og lang sigt, besluttet og tildeles af folk, der kender og accepterer det bestående samfunds vilkår, og det er forkert, at de bestemmende kan være personer, der gennem en overvejende teoretisk uddannelse med påfølgende offentlig ansættelse har fået et kun overfladisk og i mange tilfælde forvrænget billede af de vilkår, som råder i det danske samfund, og som også de mennesker, der er i trang, må indrette sig efter.

Det er desværre en kendsgerning, at nogle af de socialrådgivere, der i stort tal er udklækket i de senere år — og for den sags skyld også en del af tidligere årgange — ikke sjældent demonstrerer en meget negativ holdning til det danske samfund af i dag; ikke sjældent hører man røster fra dem om, at de opfatter sig selv som lappeskrædere på et senkapitalistisk systems mange fejl og mangler, et system, de protesterer imod og ønsker en snarlig død. En sådan holdning er naturligvis ingen hjælp til at motivere mennesker, der har vanskeligt ved at indpasse sig i de vilkår, som langt hovedparten af den danske befolkning føler sig hjemme i og er tilfreds med.

En positiv indstilling til tilværelsen, den opfattelse af, at hjælp til efter uheld på ny at rejse sig, til under akut vanskelige kår at finde et nyt udgangspunkt for en så vidt